

am speriat. Eram la un metru și jumătate de el și nu-l văzusem. Era gri ca și stâncile, de atâta purtat, rasa îi era gri precum stâncile, avea o scufie gri, gri îi era și barba, și era un camuflaj perfect. Nu se distingea deloc.

– Gheronda, am venit să cunoaștem oameni.

– De ce? Zice.

– Păi afară nu vedem pe nimeni să ne fie așa, exemplu, să ne folosim...

– Nu vedeți pe nimeni de model?

– Nu, zic. Să fie cineva să zicem și noi „așa ca el să fim”.

– Și nu vedeți pe nimeni?

– Nu, zic din nou.

Și începu să se uite în stânga, mă uit și eu după el. Se uită în dreapta, în sus pe stânci, în jos spre mare, haos.

– Afară nu vedeți pe nimeni? Dar noi aici pe cine vedem? Pe Hristos să-L vedeți. La El să vă uitați și pe el să-L aveți de exemplu.

Așadar, dacă vrem să ne mântuim, să ne facem următori ai Părintelui Paisie, ai Părintelui Efrem, ai Apostolului Pavel: „Urmați-mi mie, precum și eu lui Hristos” (1 Cor. 4, 16), pentru a ne asemana lui Hristos. Iar dacă ne asemanăm lui Hristos și devenim frații lui Hristos, vom moșteni și Împărăția lui Dumnezeu, vom deveni împreună moștenitori cu Hristos. Atât.

– Gheronda, mulțumim mult, să avem parte de rugăciunea voastră.

– Lui Dumnezeu să-i mulțumim pentru tot și să-i rugăm pe sfinți să vină aproape de noi.

Sursa: www.pemptousia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Miercuri: 31 decembrie / 22:00** – Te Deum, Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; → Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei (Anul Nou)*
- **Sâmbătă: 3 ianuarie / 18:00** – Vecernia și Litia
- **Duminică: 4 ianuarie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Predica la Duminica dinaintea Botezului Domnului → Soborul Sfinților 70 de Apostoli; Sf. Cuvios Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei; Sfânta Cuvioasă Apolinaria*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

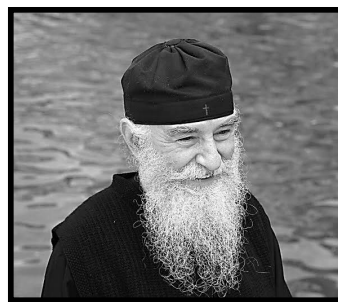
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Orice clipă înseamnă un timp și orice suspinare poate fi o rugăciune.”
(Părintele Arsenie Papacioc)

♦ Nr. 100 / 28 decembrie 2014 ♦

PĂRINTELE
NIKON

MONAHUL FOTOGRAF ȘI
SIHASTRU NEVĂZUT

– Ghéronda, mai există astăzi bătrâni ca Părintele Efrem [Katounakiótul] sau ca Părintele Paisie?

– Există, totdeauna vor exista, doar că fiecare se manifestă diferit. Papa

Efrem Katounakiótul zicea: Vai sihastrului aceuia al cărui nume va ajunge cunoscut în Atena, și nu deschidea poarta nimănui, nici ucenici nu primea. Abia la bătrânețe a primit [să aibă ucenici]. Nimeni nu putea ajunge la el.

Părintele Paisie nu închidea poarta nimănui, oricine putea să dea de el. Altfel se manifesta unul, altfel celălalt, fiecare își avea harismele lui și fiecare ajuta după cum îi dăduse lui Dumnezeu. Vezi dacă unii nu sunt cunoscuți, asta nu înseamnă că sunt mai puțin sfinți ori că l-au mulțumit pe Dumnezeu mai puțin decât alții, nu... Printr-o singură rugăciune, un ascet poate opri un război, iar asta nu o vom afla vreodată. Iar noi stăm și ne minunăm de Gheronda Nikon, care tot

zice și spune... Nu vom afla niciodată ce folos a adus celălalt fără să spună nimic.

Normal că vor exista, totdeauna vor exista [bătrâni îmbunătățiți]. La o mănăstire era un părinte ce se ocupa cu fotografia. A făcut opere de artă, nu doar simple fotografii. Are mai multe albume editate, precum și expoziții, de la Londra și până în sudul Greciei. Adeseori trece pe aici, încărcat cu aparatele lui și mă ia în răspăr: Închis, ca și țestoasa în carapace? Ia și tu un aparat și hai să facem poze. De treizeci de ani de când sunt în Sfântul Munte îmi doresc să mă duc cu el să fac o plimbare. De fiecare dată [când trece] aş vrea să mă duc cu el, dar fie că am lume [la chilie], fie altceva se întâmplă și nu mă pot duce... Așa că doarme aici și a doua zi se pregătește, își încarcă aparatele și pleacă.

Așa a făcut o dată... De obicei, se întoarce după o săptămână, zece zile. De fiecare dată îl întâmpin cu bucurie, pentru că e un monah deosebit, nu doar un fotograf care face opere de artă, ci și, ca monah, este un fenomen, foarte înaintat; chiar dacă el nu știe asta, alții o văd. Vine aici, [așadar,] iar eu tot timpul fac glume: Cum a mers foto-safari-ul? Ai vânat ceva bătrânei? Ți-a picat vreunul?

– Lasă-mă, îmi zice, îmi vine să omor pe cineva.

Mie nu mie teamă de el, așa că îi zic:

– Zi! Ce s-a-întâmpat?

M-am dus la chilia cutare, zice, o chilie destul de mare, s-au bucurat că m-au

văzut, m-au binevenit, am schimbat vești, mi-au dat să mănânc și m-au trimis să mă odihnesc... Am mâncat, s-a făcut târziu și m-am dus la chilie. Cum mă duceam spre chilie, am luat-o într-o parte și am văzut un monah tânăr în bucătărie ce punea mâncare într-o tavă.

– Aveți vreun monah bolnav, îl întreb?

– Nu, părinte, du-te de te odihnește.

– Păi atunci pentru cine e [mâncarea] asta ?

– Am să-ți spun dup-aia, du-te de te odihnește... [...]

L-a terminat pe părintele:

– Spune-mi!

– Uite, nu mai spune altcuiva, însă!

– Mă știi, sunt mormânt!

Așa că părintele începe și-i spune: Atunci când ai venit înspre chilia noastră și ai luat-o la dreapta, nu ai văzut o altă chilie? S-a gândit și iar s-a gândit părintele fotograf...

– Unde?

– Înainte să o iei la dreapta pe cărare, la atâția metri, pe partea dreaptă, nu era o altă chilie?

– Cum să fie, când vin la chilia voastră, tot timpul pe același drum vin, ce chilie să fie acolo, în lăstăriș? Niciodată n-am văzut vreo chilie acolo... Mă păcălești? Și tot așa, până ce aproape l-a scos din fire pe tânărul monah. Atunci însă, și-a dat seama despre ce-i vorbea acela, erau două ziduri, nu chilie, nici măcar acoperiș nu avea, nici alte ziduri împrejur. Doar doi pereți.

– La pereții ăia doi le zici chilie?

– Da, acolo.

– Dar ce-i acolo?

– Acolo există o pivniță. În acel subsol trăiește de patruzeci de ani un părinte și nu vrea să știe nimeni că el e acolo. Numai noi știm de existența lui, îi ducem mâncare și-i luăm rucodelia.

– Bine, îi zic, mă duc să mă odihnesc...

Am plecat încet, încet, și când mi-am dat seama că nu mă mai vede, am alergat la chilie, mi-am luat aparatul, obiectivele și trepiedul și am luat-o la fugă. Ajuns în lăstărișul de vizavi, așez trepiedul, iau aparatul, montez teleobiectivul și aștept. Aștept ce aștept, până ce apare și tânărul monah cu mâncarea, o lasă la capul scărilor, bate cu putere în poartă, aud că zice ceva, pune metanie și pleacă. Aștept. Dacă o să se descopere, după ani că e sfânt, măcar să știm cum arăta. Nu căutam să-l fotografieze nici pentru faima mea, nici pentru a lui, căci nimănui nu am mai vorbit despre el. Am așteptat un sfert de oră, apoi jumătate de oră, trei sferturi, o oră întreagă, două ore. Mi-am zis că fie nu iese, fie lipsește. Între timp, fiindcă soarele apunea, am tras jumătate de film cu chilia, am adunat și am plecat. Odată mi-a arătat și mie locul acela, doi pereți erau... Totdeauna vor exista asceți, totdeauna. Vă aduc la cunoștință că [Gheronda] Efrem face în Arizona aceeași asceză pe care o făcea în peșterile de pe vârful Athonului, în ruine, în peșterile de la Néa Skíti. Peste tot există pustie. Atunci când ne venim în sine, în pustia

noastră, putem fi singuri chiar dacă suntem în mijlocul multora.

Totdeauna vor exista asceți... Și în afara lumii, dar și în mijlocul Atenei și al Tesalonicului, oameni care vor face asceză. Totdeauna vor exista sfinți. Am cunoscut mulți sfinți, și aici, în Sfântul Munte, și afară, în lume, căsătoriți. Nu avem îndreptățire. Ceea ce a spus Hristos, a spus pentru toți, nu numai pentru aghiorți, pentru călugări și pentru clerici, ci pentru toți. Și putem să le ținem: dacă nu le-am putea ține, nu ne-ar cere să le ținem. Așa că nu avem îndreptățire. Dacă unii au putut, și noi putem. În aceeași lume în care trăim noi, au trăit și cei ce au reușit.

– Gheronda, ca părinte contemporan din Sfântul Munte, ce mesaj aveți pentru cei din lume?

– Ce mesaj? Ceea ce a zis Apostolul Pavel: „Urmați-mi mie, precum și eu lui Hristos” (1 Cor. 4, 16). Nu de mine zic, de Efrem [Filotheitul]. Faceți-vă următori lui Efrem, lui Paisie [Aghioritul], așa cum au fost și aceia următori lui Hristos.

Pe când eram student, am fost cu un coleg în Karoúlia, la ruine, și am căutat în stânga, în dreapta, sus și jos, să găsim asceți de la care să primim cuvânt de folos, și n-am găsit pe nimeni. Fie s-au închis înăuntru văzând doi tineri alergând în sus și în jos, fie era ora lor de liniștire, cine știe... Am plecat dezamăgiți. La un moment dat, când prietenul meu a luat-o înainte, am auzit lângă mine o voce: Unde mergeți, copii buni? și m-